

πλάι σ' αυτούς κι αυτές που πολεμούν
στο Κομπάνι

Δε χύνουν δάκρυ
μάτια που συνηθίσαν να βλέπουνε φωτιές
δε σκύβουν τὸ κεφάλι οἱ μαχητές
κρατᾶν ψηλά τ' ἀστέρι
μὲ περηφάνεια
δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ κλαίμε τοὺς συντρόφους
τὸ τρομερὸ σ' ἔχει κάλεσμα
μὲς στὴ ψυχὴ μας
κι οἱ δεκαπέντε σ' ἔχει καρδιές
θὲ νὰ χτυπᾶνε
μαζὶ μας
τὸ σιγανὸ σ' ἔχει βόγγισμα
σὰν προσκλητήρι
χτυπᾶ στ' ἀφτιά μας
σὰν τὸν ἀντίλαλο βροντῆς.

Στάχτη θὰ γίνεις κόσμ' ἔχει γερασμέν' ἔχει
σοῦ 'ναι γραφτὸς ὁ δρόμος
τῆς συντριβῆς
καὶ δὲ μπορεῖς νὰ μᾶς λυγίσῃς
σκοτώνοντας τ' ἀδέρφια μας τῆς μάχης
καὶ νὰ τὸ ξέρεις
θὰ βγοῦμε νικητὲς
κι ἄς εἶναι βαριές μας
οἱ θυσίες.

Μαύρη ἐστὶν θάλασσα γαλήνεψε
τὰ κύματά σου
καὶ θὰ 'ρθεῖ ἡ μέρα ἡ ποθητὴ
ἡ μέρα τῆς εἰρήνης
τῆς λευτεριάς σου
ὦ ναι θὰ 'ρθεῖ
ἡ μέρα που θ' ἀρπάξουμε τίς λόγχες
που μὲς στὸ αἷμα τὸ δικό μας
ἔχουνε βαφτεῖ.

Ναζὶμ Χικμέτ, Στους δεκαπέντε συντρόφους

aka
εαακ
akaeak.wordpress.com



Αφίσα της Αριστερής Κίνησης Αρχιτεκτονικής - ΕΑΑΚ